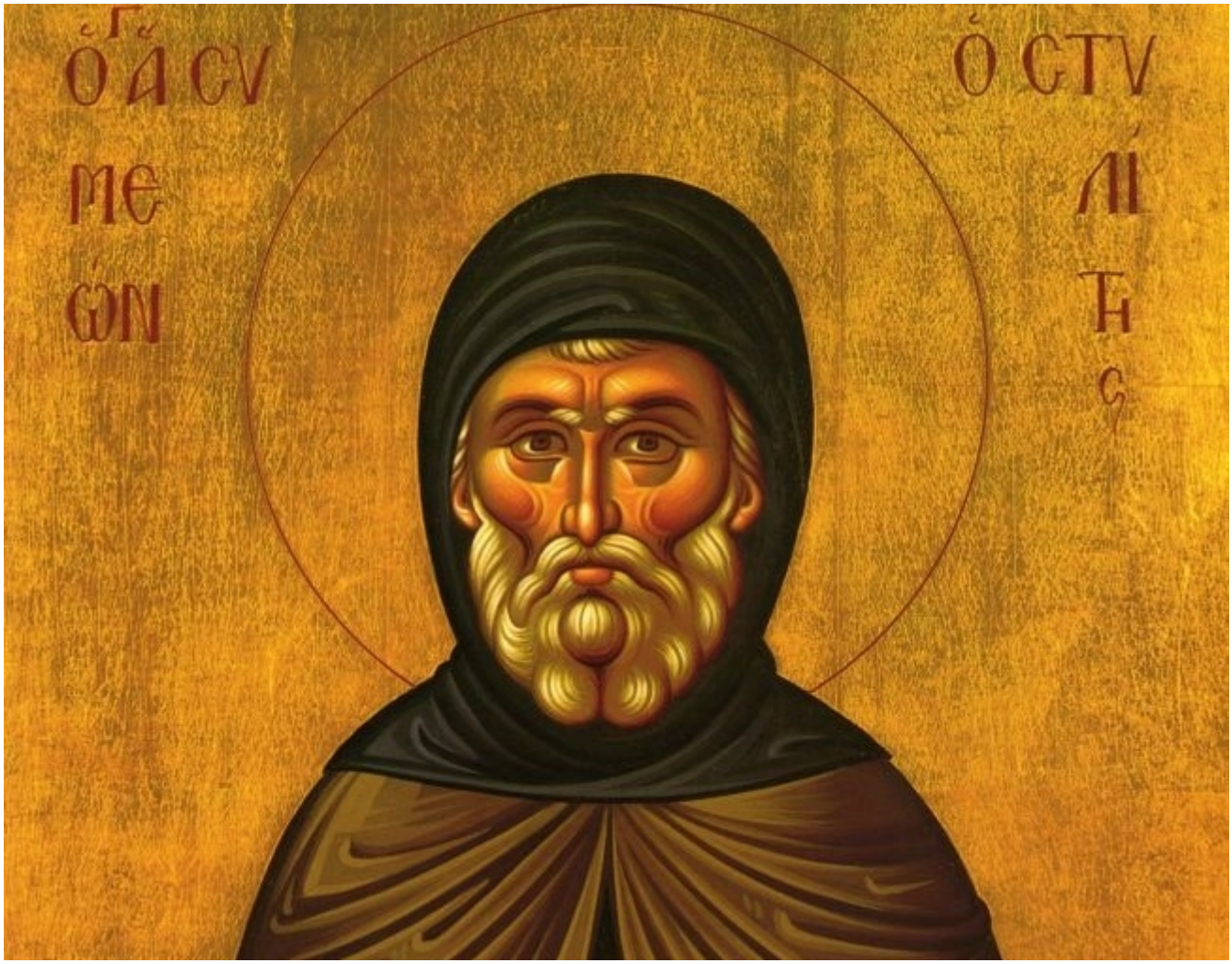
01/09/2026

1 Σεπτεμβρίου: Εορτάζει ο Όσιος Συμεών ο Στυλίτης

/ Βίοι Αγίων

Αρχή του Εκκλησιαστικού έτους η 1η Σεπτεμβρίου και η Εκκλησία τιμά τη μνήμη του Ιησού του Ναυή, ο οποίος υπήρξε διάδοχος του θεόπτη Μωυσή, του Οσίου Συμεών του Στυλίτου, της μάρτυρος Καλλίστης και των αγίων τεσσαράκοντα μαρτύρων γυναικών, που κατάγονταν από την Αδριανούπολη της Θράκης και μαρτύρησαν επί αυτοκράτορα Λικινίου, και του διδασκάλου τους, Αμμούν διακόνου.

Επίσης εορτάζουμε την αρχή της Ινδίκτου. «Ίνδικτος» προέρχεται από τη λατινική λέξη indictio και σημαίνει ορισμός. Πρόκειται για ρωμαϊκό αυτοκρατορικό

διάγγελμα, σύμφωνα με το οποίο οι υπήκοοι της αυτοκρατορίας έπρεπε την πρώτη Σεπτεμβρίου, να πληρώνουν φόρο για τη συντήρηση του στρατού. Επειδή τον Αύγουστο συμπληρώνεται η συγκομιδή αρκετών ειδών καρπών του έτους, ο Σεπτέμβριος λογαριάζεται ως η αρχή του νέου έτους.

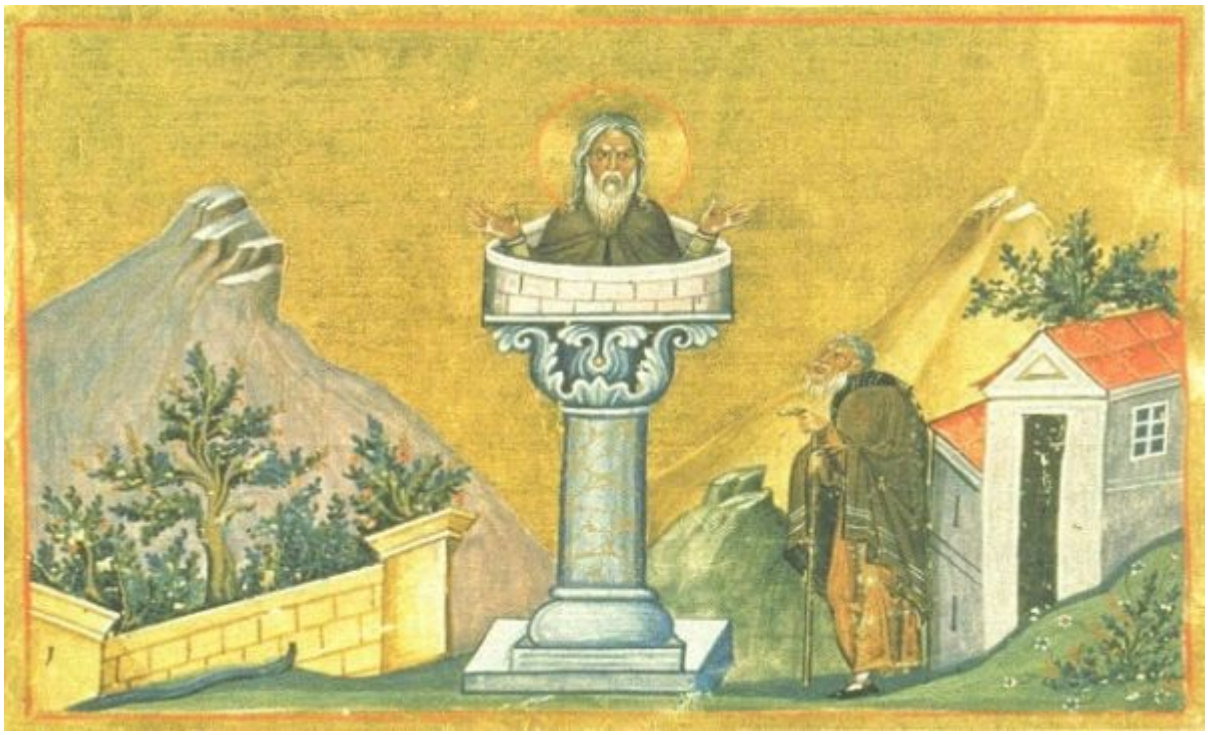
Όσιος Συμεών ο Στυλίτης

Ο άγιος Συμεών ο Στυλίτης καταγόταν από ένα χωριό πού ονομαζόταν Σισάν και βρισκόταν ανάμεσα στη Συρία και την Κιλικία. Εζησε τον 5ο μ.Χ. αιώνα, επί αυτοκράτορος Μεγάλου Λέοντος και Πατριάρχη Αντιοχείας του Μαρτύριου. Αγάπησε την προσευχή και την άσκηση από τη νεαρή του ηλικία και με τη βοήθεια των πνευματικών του διδασκάλων έφθασε στα υψηλότερα μέτρα της πνευματικής ζωής.

Αφού έζησε στην αρχή την κοινοβιακή ζωή, στη συνέχεια πήγε σε ησυχαστικά μέρη και εγκαταστάθηκε σε έναν άνυδρο λάκκο και εκεί ησύχαζε, δηλαδή ζούσε με άσκηση και προσευχή. Κατόπιν εγκαταστάθηκε σε ένα μοναχικό κελλί και στη συνέχεια, επειδή απέκτησε μεγάλη φήμη και πήγαιναν πολλοί να τον δουν, με αποτέλεσμα να μη βρίσκει ησυχία, έπηξε στην γη ένα ψηλό στύλο, με ύψος τριανταέξι πήχεις, όπου έμενε όρθιος ημέρα και νύκτα.

Κάτω από το στύλο του Οσίου συνέρρεαν πλήθη ανθρώπων για να τον δουν και να ακούσουν το θεόπνευστο παρηγορητικό του λόγο και πολλοί αλλόθρησκοι βαπτίζονταν.

Από την πρόσκαιρη αυτή ζωή αναχώρησε σε ηλικία εβδομήντα ετών. Σε τόσο σύντομο χρονικό διάστημα έφθασε σε τόσο μεγάλα ύψη αρετής, ώστε οδήγησε χιλιάδες λαού στη θεογνωσία, ευεργέτησε και συνεχίζει να ευεργετεί την Εκκλησία του Χριστού με τις πρεσβείες του και το πλήθος των θαυμάτων που επιτελεί.

Μετά την κοίμηση του οσίου Συμεών, ο επίσκοπος Αντιοχείας Μαρτύριος (459-468), συνοδευόμενος από πολλούς κληρικούς, τοποθέτησε το πάνσεπτο και πολύαθλο σώμα του αγίου σε άμαξα και το μετέφερε στην Αντιόχεια, συνοδευόμενο από αναρίθμητα πλήθη πιστών με λαμπάδες και θυμιάματα.

Την πομπή φρουρούσε ο στρατηλάτης της Ανατολής Αρταβούριος με εξακόσιους στρατιώτες, για να μην αρπάξουν το λείψανο από ευλάβεια οι γύρω ντόπιοι χριστιανοί. Στην Αντιόχεια το υποδέχθηκε με τιμές ολόκληρη η πόλη και εναπετέθη προσωρινά την 1η ή την 25η Σεπτεμβρίου 459 στο ναό του Αγ. Κασσιανού, μέχρι που κτίστηκε ο δικός του ναός.

Ο αυτοκράτωρ Λέων Μακέλλης (457-474) θέλησε να το μεταφέρει στην Κωνσταντινούπολη, εμποδίστηκε όμως αρχικά από τις παρακλήσεις των Αντιοχέων, που ήθελαν τον άγιο ως οχύρωμα της πόλεώς τους. Τελικά το 467 ο αυτοκράτορας μετεκόμισε τα άγια λείψανα στην Βασιλεύουσα και τα κατέθεσε κοντά στο στύλο του Αγ. Δανιήλ του Στυλίτη στην περιοχή του Ανάπλου, όπου ανηγέρθη μετά ναός (μαρτύριο) του οσίου Συμεών. Αμέσως άρχισαν να επιτελούν ιάσεις και θαύματα.

Φαίνεται όμως ότι τμήμα των λειψάνων παρέμεινε στην Αντιόχεια, το οποίο είδε εκεί ο Εύάγριος ο Σχολαστικός γύρω στο 590. Μάλιστα, περιγράφει την «αγίαν κορυφήν» του αγίου, της οποίας «αι κατά της κεφαλής επικείμεναι τρίχες ου διεφθάρησαν, ως δ’ αυ ζώντος και τος ανθρώποις συναλιζομένου διασώζονται. Και το κατά του μετώπου δέρμα ερρυτίδωτο μεν και απέσκληκε, σώζεται δ’ ουν

όμως». Δίπλα στα τίμια λείψανα σωζόταν και ο σιδερένιος κλοιός που φορούσε ο άγιος. Όπως χαρακτηριστικά σημειώνει ο Ευάγριος, «ουδέ γαρ αποθανόντα τον Συμεώνην ο εραστής απέλιπε σίδηρος».

Τμήματα των λειψάνων μεταφέρθηκαν στη Δύση, όπως τεμάχιο της κάρας μετά τη σύνοδο Φερράρας-Φλωρεντ (1438-9) στη Μονή των Calmadolli στο Arezzo της Ιταλίας, όπου σώζεται σήμερα σε βυζαντινή λειψανοθήκη, ενώ στο ναό του Αγίου Γεωργίου των Ελλήνων στη Βενετία φυλάσσεται δάκτυλό του (Bibliotheca Sanctorum XI, 1124).

Το 17° αι. Γάλλος περιηγητής αναφέρει τάφο του αγίου στη Δαμασκό, αλλά οκτώ έτη μετά άλλος περιηγητής διαπίστωσε ότι ήταν απλά εκκλησία αφιερωμένη στον άγιο.

Φυσικά, άγια λείψανά του παρέμειναν στον ελλαδικό χώρο και σήμερα σώζονται σε μονές του Αγίου Όρους, στη Μονή Δομιανιτίσσης Ευρυτανίας, στη Μονή Αγάθωνος Φθιωτιδας κ.α. Τμήμα απο το δεξί χέρι τοϋ αγίου φυλάσσεται στην Ιερά Μονή Μεταμορφώσεως Μουτσιάλης Βεροίας, μέσα σε ασημένια θήκη. Η σημερινή λειψανοθήκη κατασκευάστηκε το 1939. Δεν είναι γνωστό πώς το άγιο λείψανο αποκτήθηκε από τη μονή, καθώς η ιστορία του χάνεται στα βάθη των αιώνων και η αρχική λειψανοθήκη έχει χαθεί πριν το 1939. Λόγω του ιερού λειψάνου του, ο άγιος είναι πολύ δημοφιλής μεταξύ των κατοίκων της περιοχής Βεροίας.

Το χέρι του αγ. Συμεών εκπέμπει θαυμάσια ευωδία και θεωρείται ιδιαίτερα θαυματουργό, μάλιστα για τα κοπάδια και τα μαντριά, λόγω του ότι ο άγιος ήταν και ο ίδιος βοσκός. Μάλιστα, τον Ιούλιο και τον Αύγουστο ο ηγούμενος της Μονής το μεταφέρει στα χωριά προς αγιασμό και προστασία των πιστών και διαφύλαξη των ποιμνίων.

Το τίμιο αυτό λείψανο μεταφέρθηκε, με αφορμή τις εορταστικές εκδηλώσεις προς τιμήν του οσίου οι οποίες κορυφώθηκαν με το παρόν συνέδριο, στην Ιερά Μητρόπολη Χαλεπίου από το Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Βεροίας κ. Παντελεήμονα προς αγιασμό του πιστού λαού της.

[«Άγιος Συμεών ο Στυλίτης», Πρακτικά του Διεθνούς Θεολογικού Συνεδρίου «Οι Στυλίτες Ι», της Ιεράς Μητρόπολης Χαλεπίου και Αλεξανδρέττας, εκδ. Ίνδικτος, Αθήνα 2012]